

РЕШЕНИЕ

№ 1951

гр. София, 27.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 06.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **10034** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл.10 от Наредбата за реда и условията за управление и разпореждане с общински жилища на територията на Столична община (НРУУРОЖТСО).

Образувано е по жалба на Р. Б. И. срещу Решение по т.1 по Протокол №29/23.08.2020 г. на комисията по чл.10 от Наредбата за реда за управление и разпореждане с общински жилища на територията на СО, район „М.“ по подадено от жалбоподателката заявление с вх.№РМЛ22-ГР94-1183/16.08.2022 година.

Наведените основания за оспорване, предвид изложените в жалбата оплаквания, са за противоречие с материалноправните норми и несъответствие с целта на закона-чл.146, т.4 и т.5 АПК.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град жалбоподателката се явява лично и моли за уважаването на жалбата.

Ответникът- Комисията по чл.10 от Наредбата за реда за управление и разпореждане с общински жилища на територията на СО, район „М.“ не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението от з.з. на 11.11.2022 година и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага повтарянето ѝ от ъзда.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

С оспореното пред съда протоколно решение на комисията по чл.10 от НРУУРОЖТСО, назначена със Заповед №РМЛ21-РД-91-43 от 19.07.2021 година на кмета на район „М.“-СО, е постановен отказ за включване на семейството жалбоподателката Р. Б. И. в картотеката на нуждаещите се от жилище на СО-район „М.“ по нейно заявление вх.№РМЛ22-ГР94-1183/16.08.2022 година. Изложените от колективния орган фактически и правни съображения са, че петчленното семейство не отговаря на условието по чл.5, ал.2, т.2 НРУУРОЖТСО, тъй като от приложения към заявлението нотариален акт за дарение се установява, че на 18.12.1997 година майката на заявителката ѝ дарява къща с дволно място от 364 кв.м в [населено място]. Съгласно Единния класификатор на административно-териториалните единици в Република България, притежаваният от заявителката Р. Б. И. имот е трета категория. Оспореното решение е издадено компетентен орган-чл.146, т.1 АПК. Компетентността на назначената със Заповед №РМЛ21-РД-91-43 от 19.07.2021 година на кмета на район „М.“-СО комисия, издател на оспореното пред съда административно решение, произтича от разпоредбата на чл.10, ал.1 от НРУУРОЖТСО, издадена на основание законната делегация на чл.45а ЗОС.

Спазено е и изискването на форма на административния акт-чл.146, т.2, вр.чл.59, ал.1 и ал.2 АПК, но са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, свързани с установяването на релевантните по случая факти, довели и до противоречие с приложената от органа материалноправна норма на чл.5, ал.2, т.2 НРУУРОЖТСО, както и с целта на закона-чл.146, т.3, т.4 и т.5 АПК.

От приложените в преписката и представените в хода на съдебното производство, приети по делото писмени доказателства, безспорно се установява, че семейството на жалбоподателката Р. Б. И. е петчленно-състои от нея, съпруга ѝ А. И. и родените по време на брака им деца Деца- и Д., род. на 10.10.2006 г., Р., род. на 30.07.2015 г. и А., род. на 11.09.2020 г.

Видно от Нотариален акт за дарение на недвижим имот №183, т.Ш, дело №1668/1997 г. на съдия в Оряховския районен съд, на който се е позовала ответната комисия, Т. О. е дарила на дъщеря си Р. Б. И. следния свой собствен недвижим имот: къща с дворно място от 364 кв. м, съставляващо парцел II, пл.сн.№836 по плана на [населено място], с условието дарената да не го продава до края на живота си. В нот. акт не е посочена застроена площ на къщата.

Съгласно приложеното от органа правно основание по чл.5, ал.2, т.2 НРУУРОЖТСО, кандидатстващите за настаняване под наем в жилища по чл. 3, ал. 1, т. 1 от Наредбата семейства или домакинства не трябва да притежават жилище, вила или идеални части от такива имоти, годни за постоянно обитаване, или право на ползване върху тях, на територията на Столична община и в районите на населени места от 0 до 3 категория включително, определена в Единния класификатор на административно-териториалните и териториалните единици в Република България.

Фактическият състав на приложеното правно основание, пораждащ упражненото от адм. орган правомощие да постанови отказ за включване на семейството жалбоподателката Р. Б. И. в картотеката на нуждаещите се от жилище на СО-район

„М.“, предполага следните кумулативни предпоставки:

1. притежавано право на собственост или право на ползване върху жилище, вила или идеални части от такива имоти;
2. жилището или вилата да са годни за постоянно обитаване;
3. жилището или вилата да се намират на територията на Столична община и в районите на населени места от 0 до 3 категория включително, определена в Единния класификатор на административно-териториалните и териториалните единици в Република България.

Между страните по делото няма спор, че първата и третата предпоставка са осъществени.

Спорна е втората предпоставка, за която в акта и в преписката по неговото издаване не са изложени дължимите от органа мотиви. Не са събрани и доказателства в административното производство за нейното установяване, което е било дължимо. Нормата на чл.35 АПК задължава водещия и решаващия производството административен орган да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая, а чл.36 АПК го задължава да събере служебно необходимите доказателства. Нарушението на административнопроизводствените правила е съществено, защото ако не беше допуснато вероятно органът би достигнал да друг извод по същество.

От приетото по делото заключение по допуснатата и извършена съдебно-техническа експертиза се установява, че процесната къща е нанесена в кадастралната карта с площ от 68 кв. м, като при огледа на място, вещото лице е констатирало, че къщата се състои от кухня с трапезария 3,22/5,76 м - 18,55 м², спалня 1 3,22/3,85 м - 12,40 м², спалня 2 3,76/2,77 м - 10,42 м², хол 3,33/3,73 м - 12,42 м², килер 1,44/1,37 м - 1,97 м², баня +тоалетна м - 1,48/1,60 - 2,37 м², антре 1,31/1,83 м - 2,40 м², коридор 1,37/3,88 м - 5,32 м² или общо застроена площ от 65,85 м². Помещенията на процесната сграда са ниски и не отговарят на съвременните строителни изисквания- нисък шурц над преходния коридор в комбинация от три стъпала след отвора, много ниски шурцове над вратите на помещенията, комбинирани на някои места с прагове, ниска височина на помещенията.

Понятието „годни за постоянно обитаване“, в съответствие с установената съдебна практика (Решение № 1745 от 23.02.2022 г. на ВАС по адм. д. № 10979/2021 г., IV о.) се тълкува както съобразно техническото състояние на жилището, така и във вр. с чл. 17 НРУУРОЖТСО, съгласно който, нормите за жилищно настаняване са следните:1. на едночленно семейство - до 25 кв. м жилищна площ; 2. на двучленно семейство - до 40 кв. м жилищна площ; 3. на тричленно семейство - до 55 кв. м жилищна площ; 4. на четиричленно семейство - до 70 кв. м жилищна площ; 5. на семейство с 5 и повече членове - до 15 кв. м жилищна площ в повече за следващите членове.

В съответствие със заключението на вещото лице, процесната сграда не съответства нито на техническите изисквания, нито на нормата на чл.17 НРУУРОЖТСО за петчленно семейство на заявителката, за което необходима жилищна площ от 85 кв.м . В този смисъл между другото е и нормата на чл.1 от Наредба за жилищните нужди на длъжника и членовете на неговото семейство, която определя несеквестрируемата жилищна площ.

С оглед на изложеното съдът обуславя извод, че допуснатото от органа съществено административнопроизводствено нарушение е довело и до противоречие с приложената правна норма.

Отделно от това, настоящият състав споделя мнението, че винаги се поставя и

въпросът за спазване на принципа на пропорционалност спрямо конкретиката на случая, без оглед на това дали администрацията действа при условията обвързана компетентност или оперативна самостоятелност. България е осъждана в хипотези, в които националният съд не е направил преценка дали действията на администрацията са били пропорционални. / В първия случай преценката не е била осъществена, защото администрацията действа в условията на обвързана компетентност и съответно съдът не може да изисква повече от това / Решение от 24.04.2012 г. на ЕСПЧ по делото на Й. и други срещу България, по жалба № 25446/2006 г.; Решение от 21.04.2016 г. на ЕСПЧ по делото на И. и Ч. срещу България, по жалба № 46577/2015 г.; Във втория случай – административният орган е действал в условията на оперативна самостоятелност и административният съд счел, че не може да се намесва в тази преценка /Решение от 11.10.2007 г. на ЕСПЧ по делото Глас Н. ЕООД и Е./.

Съгласно чл. чл. 6 АПК административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо. Освен това и принципът на правовата държава по чл.4, ал.1 КРБ изисква съразмерност/пропорционалност на въведените ограничения. Това означава, че те трябва да бъдат подходящите, възможно „най-меки“ и същевременно достатъчно ефективни средства за постигане на конституционно и законово оправданата цел. Принципите на пропорционалност и разумност са предписания, които ръководят прилагането на правната система, така че да отговаря на конкретната ситуация по подходящ и пропорционален начин, като се гарантира справедливата употреба на закона.

Семейството на заявителката включва три непълнолетни деца, а съгласно чл.14 от Конституцията на Република България, семейството, майчинството и децата са под закрила на държавата и обществото. Съблюдаването на този принцип на закрила предпоставя осъществяването на конкретна преценка за защита интересите на децата, в съотв. с правилото „осигуряване най-добрия интерес на детето“-чл.3 от Закона за закрила на детето.

При условие, че по делото е безспорно, че жалбоподателката и съпругът ѝ, заедно с трите си деца са се установили и изградили личния си и семеен живот в [населено място], като за детето Р. са налице и данни, че провежда регулярна терапия с логопед в [населено място], за съда е несъмнено, че отказът за картотекиране на основание притежаваната къща в [населено място], в описаното по-горе техническо състояние и площ, не отговаря на конкретната ситуация по подходящ и пропорционален начин.

С оглед на изложеното оспореното решение се отменя, а делото като преписка се връща на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените по-горе указания по тълкуването и прилагането на материалния закон.

При този изход на спора, ответникът следва да бъде осъден да плати по смета на Административен съд София-град направените по делото разноски-сумата в размер на 350 лева-заплатено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице.

Воден от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 и чл.173, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на Р. Б. И., Решение по т.1 по Протокол №29/23.08.2020 г. на комисията по чл.10 от Наредбата за реда за управление и разпореждане с общински жилища на територията на СО, район „М.“ по подаденото от жалбоподателката заявление с вх.№РМЛ22-ГР94-1183/16.08.2022 година.

ВРЪЩА делото като преписка на комисията по чл.10 от Наредбата за реда за

управление и разпореждане с общински жилища на територията на СО, район „М.“ за ново произнасяне в 1-месечен срок по заявление с вх.№РМЛ22-ГР94-1183/16.08.2022 година, подадено от Р. Б. И., при спазване на указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите към съдебното решение
ОСЪЖДА Столичната община да заплати по сметка на Административен съд София-град сумата в размер на 350 (триста и петдесет) лева, разноски по делото-заплатено от бюджета на съда възнаграждение за вещо лице

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд-София град пред Върховен административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: